

Pri Žagarju

Na Javorniški Rovt imam kar nekaj res lepih spominov. Rovtarji so se pozimi vozili v dolino s sankami. Ko so šli po raznih opravkih, k maši in v službo oziroma otroci v šolo, so pri nas (Pri Žagarju) spravljali sanke. Zanje je bilo dosti prostora v šupi, kjer smo hranili živinsko steljo, ki smo jo do takrat že kar nekaj porabili.

Jože Noč in sosedica Geri Kogovšek, last Jože Noč

Dogajalo pa se je tudi, da je v šupi prespal kak rovtarski upokojenec. To je bilo takrat, ko so šli v dolino po »penzijo« in si ga je kdo v gostilni malo preveč privoščil, da potem ni več zmožel poti domov. Po tako prespani noči so se eni vrnili v Javorniške Rovte, drugi pa spet nazaj v dolino. Kvadnikov Janez je nekoč spal v naši šupi, dokler ni v gostilni pustil vsega denarja.

Naša kmetija je že zelo stara, kar dokazuje letnica 1723 na hišnem tramu. Čeprav stoji že skoraj v dolini in ob poti v Javorniški Rovt (Cesta v Rovte 27), pa imamo tam, v hudi strmini, gozd in travnik, ki smo

ga imenovali frata. Ko se je frata kosila, so si morali kosci zaradi strmine nadeti dereze. Začeli so že zelo zgodaj zjutraj, ko je bila še rosa. Posušeno seno smo spravili v »svisle«, nato pa ga spravljali domov na »žlajfah«, ki jih je vlekel vol. V našem gozdu, »za Kvadnikom ali Pr Leščan«, pa sta starša podirala drevesa za drva in to vse z žago amerikanko. Potem smo vse zvozili domov, nekaj smrekovih debel pa smo navadno peljali na žago, ki je bila čisto blizu, in sicer malo od Leščana naprej v Javorniškem Rovtu. Tako smo imeli pripravljen material za popravilo hiše, senika in strehe, saj je bilo še vse leseno.

Bertonceljnovi mama in hči na Žagarjevi frati, last Albina Bertoncelj